

FÜLLER TÍMEA

Egy hitoktató titkos naplójából

Lente István rajzaival

 **LUTHER**
KIADÓ

BUDAPEST, 2023

Szerkesztette
DOBSONYI SÁNDOR

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás, sokszorosítás,
illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás
a kiadó előzetes írásbeli engedélyéhez van kötve.

© Füller Tímea, 2023

Illusztrációk © Lente István, 2023

Szerzői portré © Ács-Horváth Rita, 2023

© Luther Kiadó, 2023

Nem, ez sem a teljes papnénapló. Természetesen azt csak a szűk család kapja kézhez, hiszen mindannak, amiről a következő oldalakon szó esik, velük éltük meg minden percét. Ám az újabb naplójegyzetek megosztásával szeretnék a kedves olvasónak betekintést adni a hitoktatás ünnepi és hétköznapi pillanataiba. Miközben olyan kevesen mennek pedagógusnak, hiszem, hogy van öröm ezen a pályán. Biztatom azokat, akik érzik, hogy jól tudnák csinálni: merjenek belevágni. Mert tanítani jó. Hitoktatni meg igazi kaland Istennel. Mutatom is.

Füller Tímea

A KEZDETEK

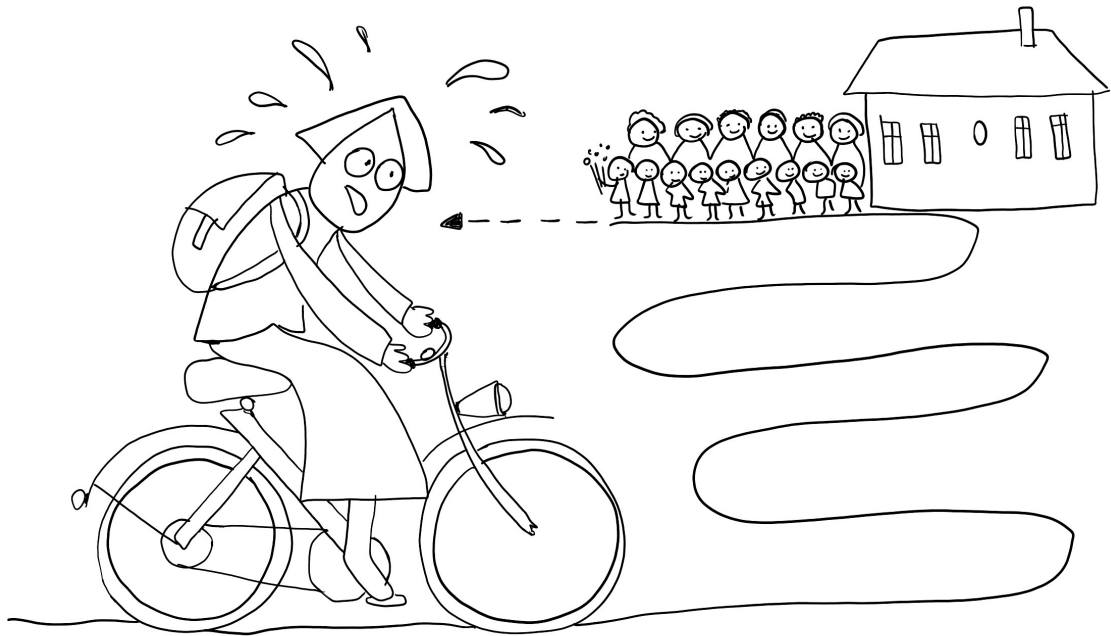
...mi lehet szebb dolog az végeknél?

Kedves történelmi korszakom a reneszánsz. Így elég hamar eszembe jut egy-egy ilyen idézet, dalfoszlány, tánc ebből az időből. Első hivatalos hitoktatói helyemre pedig pontosan rá is illik a fenti Balassi-vers-részlet.

Egy tanévre terveztem Erdélybe menni, hogy világot lássak, szerencsét próbáljak. Sokféle feladatomból volt a gyülekezetben: mandolinzenekar, kórusok működtek, gyerekfoglalkozásokat tartottam, és persze egy iskolában is tanítottam azzal a megegyezéssel, hogy amint sikerül honosítani a magyarországi diplomámat, majd fizetést is kapok. Addig a megtakarított pénzből élek: ételre, szállásra az elég. De ahogy teltek a hónapok, bizony jöttek a gondok. Tüzelőre már nem futotta, a honosítás pedig nem haladt sehogy. Végül egy barátom elmondta, mire számítsak: román nyelvvizsga nélkül hamarabb lesz belőlem püspök, mint tanár.

Így aztán félévkor nehéz szívvel otthagytam világlátó kalandom színhelyét és mindazt, amit addig végeztem. Pénz nélkül nem maradhattam tovább. A fűtési szezonnak meg még bő fele vissza volt. Hazaköltöztem, és minden reggel sírva imádkoztam, mert iskolaidő volt, nekem meg nem kellett mennem.

Utólag már tudom, hogy meglepően hamar megoldódtak a dolgaim, de persze előre ez nem látszott. Az új munkahelyem egy zenei általános iskola lett, ahol minden délután taní-



tottam, és csak néhány délelőtti órám akadt. Mielőtt pedig szerződtek volna, a lelkészünk is felajánlotta, hogy vegyek át tőle néhány hittanórát, ő már úgyis nagyon el van havazva. Örömmel vállaltam. Hogy a két munka időben nem is zárta ki egymást, annak külön örültem. Mivel pedig fiatal és életerős ifjú hölgy voltam, megkaptam a „végeket”.

Egy városban – ha nem is hivatalosan – általában megvan az iskolák „rangora”. A zenei bizony eléggé hátul kullogott a megítélésben. Sok volt a hátrányos helyzetű gyerek. De az az épület még mindig elitnek számított a hittanos csoportjaim székhelyéhez képest. Az végképp a világ végétől két sarokra állt: iskola-óvoda komplexum Alsópusztán, külterületen, nevéhez híven tanyák, puszta, vagyis a semmi közepén.

Hogy miből mi lesz, sosem tudhatja előre az ember. Amikor az első alkalomra bejelentkeztem az alsópusztai intézménybe, csak annyit mondtak, hogy szeretettel várnak. Ők sem tudják, hány gyerek lesz, de ne aggódjak. Bár a szülővárosomban történt mindez, mégis a térképen kerestem meg a cím alapján, hová is kell mennem. És rádöbbsentem, hogy hiába ismerem a várost, fogalmam sem volt arról, hogy létezik ilyen rész, és még valamiféle oktatási intézmény is akad ott. Világjáró biciklimen aztán egy jó óra alatt kijutottam Alsópusztára.

Az életben nem fogadott még ilyen bizottság. A kapuban várt hatvan óvadás, négy óvónő, négy tanítónő és az egész alsó tagozat. Minden gyerek barna volt, csillogó szemű, kicsit rongyos, de mind ölelt, simogatta a hátamat, pusztit adott. A pedagógusok mosolyogtak, és megmutatták, hol tudok hittant tartani. Leraktam a holmimat, kaptam egy teát, aztán beléptem a terembe.

A lélegzetem is elállt: nemcsak a hatvan ragyogó fekete szempár szegeződött rám, hanem ott ültek az óvónők és a dadusok is várakozó tekintettel. Kicsit meglepődtek, amikor

éneklésnél megmozgattam a gyerekeket, de aztán nevetve kászálódtak fel ők is a helyükről. Amikor újra leült mindenki, néhány percig olyan figyelemmel hallgatták a bibliai történetet, hogy meghatottságomban el is csuklott a hangom. Ilyen egyben tartott óvodás csoportot azóta is alig láttam. Természetesen ők is gyerekek voltak, örömmel szaladgáltak, ugrándoztak, bújócskáztak a végén, de amíg figyelni kellett, tényleg komolyan figyeltek.

A foglalkozás után még váltottunk pár szót a felnőttekkel, kaptam néhány rajzot a lurkóktól, majd átkísértek az iskolába. Ide csak negyedik osztályig járhattak a gyerekek, de a méretük alapján megállapítottam, hogy nem siették el a továbblépést.

Aranyos, kis létszámú osztályok voltak, gyönyörűen dekorált termeik mégis megleptek. A falakat a gyerekek munkái díszítették, de nem a megszokott dolgok. Volt közöttük ugyan néhány rajz, de a többség inkább szőtt terítő, felvarrt gomb, megfoltozott anyag, kifaragott fakanál. Hátul, egy függönnyel elkerített részen két ágy állt. Ezeken gondozták a beteg gyerekeket, akiknek nem volt meleg otthonuk, ahol lábadozhattak volna.

A folyosón álló üveges tárolókban kitöltött csekkek, hivatalos papírok, megcímezett borítékok sorakoztak. Naponta meg lehetett őket nézni, és volt üres dokumentum is, amelyet ezek alapján ki tudott tölteni – ha kedvet kapott rá – egy-egy gyerek. A radiátorokon kis zoknik, alsóneműk száradtak, hogy át tudjon öltözni bárki. Vagyis minden az életről szólt és nem a pillanatnyi vidámságról. Nehezen értettem meg, miért van ez így. De amikor megértettem, nagyon elgondolkodtatott, és sokat tanultam belőle.

A gyerekek itt már elevebbek voltak. Hamar rájöttem, hogy nem az elsős, másodikos tananyag kell nekik leginkább, hanem nagyon is hétköznapi útmutatás. Úgyhogy a teremtéssel